

Valentina Colonna



VERSOPOLIS

szépítők
társaság

Valentina Colonna

© *Valentina Colonna*

Valentina Colonna

Szépírók Társasága, 2022

INDULOK. NEM MARADT MÁS

Indulok. Nem maradt más,
csak én a régi-új kapu előtt.

Bőröndömet tegnap
egy ajtó előtt hagytam
az első emeleten,
mikor az asztalokat elérte a fény
mikor felharsant a Mole nevetése.

Az aranyeső leperreg az úton,
és a rózsák az utolsókat
lélegzik sötét ruháikban.

Az integető kezekre válaszul
mosolyom elnyílik majd meghal.
Hajszálak közt vonul az emlékek koporsója.

Az idő ma felüggesztődik és megáll.
Holnap indulok.

Nem marad belőled más, csak a minden.

(Závada Péter fordítása)

A TENGER NEM SZŰNIK MEG LÉLEGEZNI

A tenger nem szűnik meg lélegezni.
Úgy tűnik, messzi, mozdulatlan, ám
ha köti is a vízfenék, folyton mozog,
a távolságot pillanatokká szelik hullámai.

Habjai megtörnek egy parti temetőnél,
hol az összes sír csupán ideiglenes,
változnak szüntelen, mielőtt még
eltűnne mind.

A hang a mozgást sosem hagyja abba.
Az álom szájában megannyi morzsa.

(Kerber Balázs fordítása)

NÉLKÜLED KEZDŐDIK EZ A MÁSODIK TÉL

Nélküled kezdődik ez a második tél,
elúzi az utcákról a standokat, járókelőket,
el a gyávák szavait, amilyenek mi is
vagyunk, akik sohasem szólunk.
Árnyalakokról beszélünk csupán,
amikor keserű képzelgésekben hiszünk.

Arcomon a terek összezsugorítják
a napot, szorongást ébresztenek
bennem, hajamat a párnába mélyeszti.
Lábamat kötik az ágyhoz, ahol
téged várlak, szüntelen tagadásban,
mielőtt eltűnnék. Minden éjjel egy halál.

Nem tehettem mást, csak ezt.
-Tudod, a tél itt végtelen.

(Kerber Balázs fordítása)

TORINO SUGÁRÚTJAI

Torino sugárútjai
február elején, amikor
a nap melegen süt, mégis
sírnak a növények.

Itt, a Sabotino téren
a tizenötös narancssárga villamos
magán hordja még az ipari korszak,
a régi Lancia gyár porát: tudod,
rég hátrahagyott élet az,
azúros-rózsaszínes, törött ablakkal;
vigasztaló szemmel néha meg-megálltam ott.

Most pedig vissza a faluba, hol
felfelé a lépcsőn a gyermekkori emléke
kelti életre a sárga, füstös házat, a filmszalagot,
ami rögzítette, ahogy az ajtón át rohanok
a hálósoba felé, ahogy az ágy lécein
ugrándozom, szemben a tükörajtós
szekrényvel, melyben áradt
a naftalinszag.

Hétfőimet azzal töltöm, hogy figyelmemet
a villamosvezetésekre függesztem, és
érezem, ahogy te minden kis zajra csak egyre
görnyedsz, szemedet a földre veted.
Ez a villamos már évek óta
fűzi egybe útjaink vidékeit.

A megázott drótok miatt
minden állomásnál elakad,
de még a hóesés sem állíthatja meg;
zakatoló hangja tartott kezdettől fogva
minket, bágyadtan, együtt.

(Kerber Balázs fordítása)

MA ESTE BARCELONA MINT AZ ÁLMATAG
FALVAK.

Ma este Barcelona mint az álmatag falvak.
A kezek inkább csupaszak
mint hidegek, a szag a parázsra
emlékeztet de az ablakok csupa
márciust hoznak az utcába.
Növekszik az árnyék
ahogy egy kutya vezet csendben
miközben hallod néha-néha még a tengert
valamelyik konyhából ott hátul.

Ma este, ahogy tegnap,
Barcelona mint hosszú harapófogók
turkálása a szemetesekben
így telik meg a bevásárlókocsi.
A senkiföldjéről rabolt
elhasznált vasszerszámok órája ez.
Üres konzervdoboz ütődik
a hordágyak kerekeihez. Így gördülnek
tovább hogy megóvják az álmat.

(Szokács Kinga fordítása)

MIKÖZBEN SÉTÁLOK A TERASZON,
JÁTSZIK A ZENEKAR

Miközben sétálok a teraszon, játszik
a zenekar, és azt kérdem tőled: „Hallod?”
A hang fel-alá űz engem, valahol
még épp a nevetés határán,
nehogy a
szomszédok meghallják,
ahogy tűnő éveim vígsága
tovaszáll a szélben.
A zene szól a szemközti házban
is, és mögötte, a téren,
a palota fehér fala előtt.

Színpadot a kútnál állítottak,
a főtéren, hol az emberek járnak-kelnek,
leülnek, ismerős dallamokba botlanak,
miket húsz éve hallgatok újra és újra
minden nyáron, mikor a nagymamám
reggel kilenckor már ébreszt engem,
és egyre kiabálja: „A zenekar, Valentina!”

(Kerber Balázs fordítása)

AMIKOR ÚJRA GYEREK AKAROK LENNI

Amikor újra gyerek akarok lenni
a toll a bal kezet fogja.
Ahogy botladozom a papíron a sorok között
beleütközöm a szélekbe amelyek először a betűkkel
találkoznak. Bizonytalanul keverem a színeket
az üres vakolt szobában.

Az idő megduplázza a méreteket.

Mindannyiszor, amikor gyerek vagyok
tépdesem a papírt, hogy érezzem a szemcséket:
a tápióka, amit szopogatok, elnyomja a kiáltást...

(Szokács Kinga fordítása)

MÁSOK SZÁMÁRA EGY MÁSIK VAGYOK

Mások számára egy másik vagyok.
Az vagyok, amit nem tudnak,
ami eltitkolja az értelmet.

Nem vagyok más, mint egy nulla
az időszerűtlen sokaságban
amit az elme hárít.

Mások számára én vagyok a másik
aki különben a bennünket
elválasztó gondatlanságon
túl bolyong.

Semmivé változott
látszólagos létezők.

(Szokács Kinga fordítása)

AHOGY HALAD A HOLTAK HAJÓJA

Ahogy halad a holtak hajója
a Földközi-tengeren, és elsüllyed,
lassanként én is eltűnök.

Lassan és suttogva eltűnök.

Méltósággal pusztul a fű, s én elesem
egy szárban. Sárga boglárka,
vörös árvácska, mezei
vadvirág; a tavasz hadban áll.

Virágon lebegő tajték vagyok,
névtelen, növekvő viola,
mert ebben a hiányban
minden lét csak távollét.
A te eleven hiányod, ki megtartasz,
míg hajladozom a szélben.

(Kerber Balázs fordítása)

A FELHŐ, AMELY A JÁRDA FÖLÖTT BALLAG

A felhő, mely a járda fölött ballag,
és magányosan nyeli el a falakat,
olyan áthatolhatatlan sűrűségű,
akár tovatűnő szerelmeim – vagy
egy semmissé vált indok –, nem marad
emlék, csak sivár, keserű, sikló unalom.

(Kerber Balázs fordítása)

AZ UTÓBBI ÉVEKBEN TÖBBSZÖR IS MEGSZÜLETTEM

Az utóbbi években többször is megszülettem.

Legalább három sziluettem
vetette egymásra színeit;
azóta mind elmosódott, egyik sem tiszta szín.

Az elsőről a többiek meséiből tudok:
fejemet folyton az ágyrácsnak csaptam.
Mindazok, kik fel-feltűntek éveim során, végül
kiszálltak az ablakon, felhők közé vegyültek.

Második énem sírt, de
immár híján a gyermeki erőnek.
Akkor is Debussyt hallgattam,
és fejem fölött ott derengtek
az értelem új sarokpontjai.

Nemrég ünnepeltem harmadik születésem.
Későn szóltam az anyakönyvi hivatalban,
de megértettem, hogy „születni” csak
egyet jelenthet: „találni”.

Már nem gondolom, hogy tudni kell
a végösszeget, ám ha valóban
megszámolnád születéseid, nehogy hibázz;
a mennyiség csak csökkenni fog.

Sem a lármát,
sem az üres szertartásokat nem szívlelem.

Ki tudná pontosan, hányszor
fogok még leveleket szedegetni
a földről, de egy biztos: ezek
az én leveleim, én fűztem őket egybe.

(Kerber Balázs fordítása)

A VIRÁGOK VONULÁSA

A virágok vonulása csendesen
halad felperzselt vidékeken át
ahol az olajfák és a nap között vagy
láthatatlanul, amikor követlek.

Mosolyogsz, tiéd a legszebb száj
és felébredni erre a sorsra
a visszatérő leghevesebb hiány.

Most elképzellek és a szavak eltűnnek
a földben ami nem a tiéd, az enyém semmiképp
és mégis napról napra többen vagyunk.

A virágok vonulása beszórja
ezt a primőr útpadkát
és a határokon ismétli csendjeink
cseppfolyós természetét.

Látlak – mondják. Ott vagy. Mindig.
Az otthonom olajfái és mirtuszai között.

(Szokács Kinga fordítása)

APÁMNAK

Mikor nem vagy ott ha hallom
a csengetést de ott vagy
minden térben, amit vonszolunk
magunkkal évek óta minden alkalommal
előre érezni a szakadást
amiről mindketten tudjuk
egy nap visszavonhatatlan.

Te vagy, kilenc hónappal ezelőtti társ,
apám, akit nem tudok elkerülni
azzal hogy elügyetlenkedem
a dolgokat. Végül is tudod
hogy a hallgatásaim mindig
ott lebegnek a levelek harmóniájában
a lábakra épült házunkban.

(Szokács Kinga fordítása)

STUARTNAK

Rájöttem, hogy valójában
te voltál az egyetlen családfő.
Észreveszem a hangomból,
amikor néha viccből
kitalálok olyan szavakat
amiket te sosem mondanál.

Túlságosan lefoglal bennünket saját
billegő életünk ahhoz, hogy beleszagoljunk
a levegőbe ahogy te csináltad, fejed felemelve
orrodát ráncolva hogy elkapd
azt, amit nem hallunk, amit nem
veszünk észre. Előre láttál
mindent az erkélyen túl
és érintéssel megnyugodott
a tekintet, amiről azt mondják
neked nincs is.

Csendben remélted még
a padló utolsó melegét.
Aztán megvártad, hogy becsukjam az ajtót
hogy belőled csak egy fehér
csomót hagyjak az ágy alatt.
És egy egész hang nélküli házat.

(Szokács Kinga fordítása)

AMIKOR MENTEM FÖLFELE A LÉPCSŐN

Amikor mentem fölfelé a lépcsőn,
felkaptam egy árnyékot.
Az éppen ereszkedett.

Ahogy megérintettem a csempét,
elveszítettem egy ötletet. Csak pörgött,
pörgött lefelé, ruhámba gabalyodva.
Aztán a szél a szalagokba kapott,
és az ötlet elsuhant,
az ürességbe foszlott.

Éppen arra hajtott egy kocsi.
-Flatus fluit ad Fortunae
Fossam –

Most adtam friss
vizet a virágoknak.

(Kerber Balázs fordítása)

A TEMETÉSEMRE NE HOZZATOK VIRÁGOT

A temetésemre ne hozzatok virágot.
Az emlékek nem tűrik el a sötétet.
Amikor megfordulsz, a rózsák
amit nekem vágtaal
az árnyék színét veszik fel
és vakon pózolnak a sarokba tett zsákok,
a szegények kriptájában, ahol hely az nincs
egy szögnek se a falban.

Nincs már hely a sírban
ahová a ruha estétként leereszkedik.
Az enyémet előre megvarrtam
és az uszály csipkéje súrolja a padlót,
hátha marad egy fényfolt
vagy a falból szivároog a só.

A síromra ne hozzatok virágot.

Szedtem jónéhányat
ahogy ma vánszorogtam.
Az idő most ez.
Elég volt arra, hogy gyökereket
vonszoljunk magunk után.

(Szokács Kinga fordítása)

I AM LEAVING. I SHALL NOT STAY

I am leaving. I shall not stay
at the same new front door.

Yesterday, I set down my suitcase
in front of the door,
first floor.
It was the time of sun on the tables,
when the Mole laughs.

A broom fades out in the streets
and roses give off
their last breath in their dark attire.

When a hand waves at me, my smile opens wide
and dies. The coffin of your memories
walks in the hair.

Suspended time stops today.
I'll leave tomorrow.

I have nothing of you but everything.

THE SEA NEVER STOPS BREATHING

The sea never stops breathing.
It seems distantly still, but anchored
at its bottom, it continues to move and it walks
for thousands of miles fragmented in moments.

It stands still and breaks at the bank of a cemetery,
where graves change
in precarious balance, before
fading.

Its sound never stops its motion.
To sleep, it lives of crumbs.

THIS SECOND WINTER BEGINS WITHOUT YOU

This second winter begins without you.
It empties the streets of pedestrians and stands,
of words of cowards like us
which will never be spoken.
We are talking about backlit figures
when we believe we love illusions.

Spaces restrict the day
within this face so anxious
about them and press hair to a pillow.
They tie my legs to the bed
where denying I wait for you
before disappearing. I die every night.

I could only do this.
-You know, winter is endless here.

TURIN'S AVENUES

Turin's avenues
beginning of February when
the sun is warm, and yet,
plants cry.

Here in Sabotino square
the number fifteen orange tram is covered
by the dust of workers' time,
of the old Lancia plant you know
it is a forsaken life
– with broken pink-blue glasses
that I stopped to console.

We return to the village, where
up the stairs, childhood reminds us
of the yellow smoke in the house, the tape
records sneaking through the door
to a bedroom to jump on a bed
on bed frames in front of the mirror
in that wardrobe full of
mothballs.

I spend every Monday suspending
my mind on tram cables and with every noise
I feel that your eyes
are looking down at the ground.
For years this tram has been connecting
the neighborhoods of our passages.

It got stuck at each stop
along the way on wet tracks
and yet it endures despite snow:
its clanking
has always held us, exhaustedly
together.

TONIGHT BARCELONA IS A SLEEPY TOWN

Tonight Barcelona is a sleepy town.
Hands are more naked
than cold and their smell reminds
of embers but the windows
fill the streets of March.
A dog's shadow rises in silence
next to you driving,
while you can still hear the sea
from the back of some kitchen.

Tonight, like last night,
Barcelona is like stretched pincers
rummaging garbage bins
to fill a cart.
It is the time of worn out tools
stolen from nowhere and nobody.
The empty can clangs against
beds' wheels. Like stretchers
they travel to save sleep.

I AM WALKING ON THE TERRACE WHILE THE BAND

I am walking on the terrace while the band
is playing and I ask "Can you hear it?"
It chases me across the space
to the borders of my laughter
so that neighbors won't hear
this joy of my years
scattered in the wind.
So music plays in the house across the street
then behind the square, in front
of the second floor of the white wall.

The sound box has its house at the source
in the square where people pass by,
sit down, repeat the melody
I have been hearing for twenty years
every summer when my grandmother
woke me up in the morning at nine
and repeated "Valentina, the band!"

WHEN I WANT TO BE A CHILD AGAIN

When I want to be a child again
my pen takes my left hand.
While I am stumbling on the lines of a page,
I hit the corners which first meet
my letters. I blend colors indecisively
in an non-plastered room.

Time doubles the size.

Every time I am a child
I rub the paper to feel its grain:
the tapioca I am sucking suffocates my scream...

TO THE OTHERS I AM NOTHING BUT SOMEONE ELSE

To the others I am nothing but someone else.
I am what they don't know,
where reasons fall silent.

I am nothing but nothing
very much outdated
avoided by mind.

To the others, I am the other
who otherwise wanders
beyond neglect
that separates us.

You seem to exist, you turn
into nothing.

WHILE THE SHIP OF THE DEAD PASSES

While the ship of the dead passes
the Mediterranean sea and sinks in it
I am vanishing silently.

I vanish slowly under my breath.

Grass is dying with dignity and I tip over
on the next stem. A yellow buttercup,
a single red violet, a wild-flower
when spring is at war.

I am a foam suspended among flowers
a growing violet, which I cannot name
as in this deficiency
every stay is absence.
The most lively absence of you holding me
in strong wind.

THE CLOUD THAT WALKS THE SIDEWALK

The cloud that walks the sidewalk
softening walls solitarily
has the same density
as my sudden loves - like
yesterday's motive - no memory,
only bitter lapses of pitiful boredom.

IN THESE YEARS I WAS BORN MANY TIMES

In these years I was born many times.

At least three silhouettes have cast
their colors on each other
which are no longer primary and are fading.

The first me is told about to the others:
I banged my head against the bars of my bed.
Whoever passed by along the years came out of the glass
to mix with the clouds.

The second me did cry
without that strength of a child.
Even then, I listened to Debussy
and my roof had
new edges of reason.

I have recently celebrated my third birth.
I registered late at the registry office
and I found out that being born
can only mean finding.

I will stop thinking that only the sum of them
is important but, if you really want
to count, don't get it wrong:
the sum subtracts.

I don't like neither clatter
nor ceremonial emptiness.

Who knows exactly when
I will again go to collect
leaves from the ground,
but this is certain: my leaves, I tied them well.

THE PATH OF FLOWERS IS FADING

The path of flowers is fading
silently across burnt-out fields
where you are between olive trees and the sun
untraceable when I follow you.

You smile with the most beautiful mouth
and when I wake up to this destiny
the most hurting absence returns.

Now I imagine you and words vanish
in the land not yours, never mine
that yet we are more every day.

The path of flowers sprinkles
this roadside after season
and repeats border moods
fluids of our silence.

I see you - they say. You are there. Always.
Between the olive tree and the myrtle of my house.

TO MY FATHER

When I hear music and you
are not here but you are
in every space we have been stretching
through all these years that have passed
to feel in advance this cut
of which we both know
is irrevocable one day.

It is you, a companion of these nine months,
father, whom I cannot avoid
with my clumsy way of
acting. Deep down you know
that my silences have always been
floating among harmonic leaves
in our house in the air.

TO STUART

I realize that basically
you were the only head of the family.
I realize it by the voice
still coming out of me when
as a joke I invent words
I have never told you.

We are too busy with our
life on the edge to smell the air
as you did, raising your head
and squeezing your nose to seize
what we do not feel, what we do not
see. You noticed

visionary beyond the balcony
and we touched you to calm down
the look that the others
say you do not have.

In silence you waited
for the last heat from the floor.
Then you waited for me to close the door
to leave you one white clump
under the bed.
And the entire house was voiceless.

I PICKED UP A SHADOW

I picked up a shadow
when I was going up the stairs.
It was just going down.

While I was touching the tiles
I lost an idea. It rolled down
wrapped in cloths.
Then the wind moved the strings:
and the idea slid
overwhelmed with emptiness.

A cart was just passing by.
– *Flatus Fluit Ad Fortunae*
Fossam –

I have just
watered my flowers.

DO NOT BRING FLOWERS TO MY FUNERAL

Do not bring flowers to my funeral.
Memories detest the darkness.
When you turn, the roses
you cut for me
take the color of the shadow
and blind they cover the ossuary for the poor,
in the corner full of sacks with no space
to nail anything to the wall.

There is no more room in the grave
where my dress descends at dusk.
I sewed mine in advance
and its tail dusts the floor with lace,
in case a halo should stay
or the wall loses saltiness.

Do not bring flowers to my grave.

I have collected many
on my train today.
This is the time.
It was enough to pass
although my feet were bound with roots.

STO PARTENDO. NON RESTO CHE IO

Sto partendo. Non resto che io
alla solita entrata nuova.

Ho posato la mia valigia
davanti a una porta, ieri,
primo piano,
all'ora del sole sui tavoli,
quando la Mole ride.

La ginestra perde per strada
e le rose emanano
l'ultima aria in abito scuro.

Al saluto di mani il mio sorriso apre
e muore. È nei capelli
che passa il feretro dei ricordi.

Oggi sospeso il tempo ferma.
Domani partirò.

Di te non mi resta che tutto.

NON CESSA MAI IL RESPIRO IL MARE

Non cessa mai il respiro il mare.
Pare immobile lontano ma legato
al fondo smuove continuo e cammina
per miglia frammentate in attimi.

Fermo rompe alla riva del cimitero,
dove le tombe cambiano,
in equilibrio precario, prima di
svanire.

Il suono non cessa mai il moto.
Vive di briciole il sonno.

INIZIA SENZA TE QUESTO SECONDO INVERNO

Inizia senza te questo secondo inverno.
svuota le strade di passanti e i banchi
le parole dei vili come noi
che non parliamo mai.

Narriamo di figure in controluce
quando crediamo amare illusioni.

Gli spazi restringono il giorno
in questo volto che ha le ansie
di loro e premono i capelli sul cuscino.
Legano le gambe al letto
dove negando ti aspetto prima di
sparire. Ogni notte è morire.

Solo questo ho saputo fare.
– Sai, qui l'inverno è infinito

I VIALI DI TORINO

I viali di Torino
i primi di febbraio quando
il sole è caldo eppure
le piante piangono.

Qui in piazza Sabotino
il quindici arancio ha
la polvere dei tempi operai,
della vecchia Lancia che sai
è una vita abbandonata
– coi vetri rosa-azzurri rotti
che mi fermavo a consolare.

Si torna nel borgo dove
l'infanzia ricorda su per le scale
la casa gialla di fumo, la bobina
registrare le fughe per la porta
verso camera da letto a saltare
sulle doghe davanti allo specchio
di quel mobile pieno
di naftalina.

Passare ogni lunedì è fermare
la mente sui fili e a ogni rumore
sentire chini i tuoi occhi
piegarsi per terra.
Questo tram ricuce da anni
i quartieri dei nostri passaggi.

Nel viaggio sui condotti bagnati
a ogni fermata incaglia
e pure nella neve prosegue:
è questo sferragliare
che da sempre ci tiene, sfiniti
insieme.

STASERA BARCELLONA È PAESI ASSONNATI

Stasera Barcellona è paesi assonnati.
Le mani sono più nude
che fredde e l'odore ricorda
di brace ma le finestre
riempiono le strade di marzo.
Sale l'ombra in silenzio
del cane a fianco a guidare,
mentre a tratti senti ancora il mare
di qualche cucina sul retro.

Stasera, come ieri,
Barcellona è tenaglie allungate
che frugano cassonetti
a riempire il carrello.
È l'ora dei ferri usurati
rubati allo spazio di nessuno.
La lattina vuota batte
alle ruote dei letti. Come barelle
viaggiano a salvare il sonno.

MENTRE CAMMINO IN TERRAZZA LA BANDA

Mentre cammino in terrazza la banda
suona e ti dico "La senti?"
Mi insegue da una parte all'altra
del perimetro di confine al mio riso
perché non sentano i vicini
quest'allegria dei miei anni
spaiati al vento.
Così suona nella casa di fronte
poi dietro in piazza, davanti
al secondo piano del muro bianco.

La cassa armonica ha la sua casa sul pozzo
in piazza dove la gente passa,
si siede, ripassa le arie
che da vent'anni riascolto
d'estate quando mia nonna
ancora alle nove mi sveglia
e ripete "Valentina, la banda!"

QUANDO VOGLIO TORNARE BAMBINA

Quando voglio tornare bambina
la penna prende la mano sinistra.
Mentre inciampo tra le righe del foglio,
sbatto agli spigoli che incontrano primi
le lettere. Mischio incerta i colori
nella stanza di intonaco vuota.

Il tempo doppia le dimensioni.

Ogni volta che sono bambina
smaglio la carta per sentire la grana:
la tapioca che succhio fa perdere il grido...

IO NON SONO PER GLI ALTRI CHE ALTRO

Io non sono per gli altri che altro.
Sono ciò che non sanno,
che tace il senno.

Io non sono che nulla
nell'inattuale molto
che la mente scansa.

Per gli altri sono l'altro
che altrimenti vaga
oltre la trascuratezza
che ci separa.

Apparenti d'essere
mutati in nulla.

MENTRE LA NAVE DEI MORTI PASSA

Mentre la nave dei morti passa
il Mediterraneo e lo affonda
io svanisco poco a poco.

Svanisco lenta sottovoce.

Muore dignitosa l'erba e mi ribalto
nello stelo a fianco. Il ranuncolo giallo
la viola rossa spaiata, il fiore
di campo quando la primavera è in guerra.

Sono la schiuma sospesa nei fiori
viola che salgono e non so nominare
perché in questa mancanza
ogni stare è assenza.
La più vivace assenza di te che mi tieni
al vento piegata.

LA NUVOLA CHE PASSEGgia IL MARCIAPIEDE

La nuvola che passeggia il marciapiede
solitaria dissolvendo i muri
ha la ferma densità
dei miei amori improvvisi – come
il motivo di ieri – nessuna memoria,
solo scivoli amari di squallida noia.

IN QUESTI ANNI SONO NATA PIÙ VOLTE

In questi anni sono nata più volte.

Almeno tre sagome hanno posto
l'una sull'altra a sommare i colori
che più non sono primari ma sfumano.

La prima la raccontano gli altri:
sbattevo la testa alle sbarre del letto.
Chi passava negli anni usciva dal vetro
a mischiare alle nuvole.

La seconda piangevo
senza ormai la forza bambina.
Anche allora ascoltavo Debussy
e il mio tetto aveva gli spigoli
nuovi della ragione.

Ho festeggiato di recente la mia terza nata.
L'ho registrata tardi all'anagrafe
e ho scoperto che nascere
può dire solo trovare.

Lascio pensare che sia importante
solo il totale ma, se si vuol proprio
contare, non si cada in errore:
la somma sottrae.

Non amo il chiasso
né il vuoto cerimonioso.

Chissà di preciso le volte
che ancora andrò a cogliere
foglie per terra,
ma è certo: le mie, le ho legate bene.

IL CAMMINO DEI FIORI SE NE VA

Il cammino dei fiori se ne va
silenzioso per le campagne arse
dove sei tra gli ulivi e il sole
introvabile quando ti seguo.

Sorridi con la bocca più bella
e il risveglio su questo destino
è la mancanza più acuta che torna.

Ora ti immagino e le parole dileguano
nella terra non tua, mai mia
che eppure siamo ogni giorno di più.

Il cammino dei fiori cosparge
questo bordo strada fuori stagione
e ripete ai confini gli umori
fluidi dei nostri silenzi.

Ti vedo – dicono. Ci sei. Sempre.
Tra l'ulivo e il mirto di casa mia.

A MIO PADRE

Quando sento suonare e tu
non ci sei ma stai
in ogni spazio che ci trasciniamo
dietro da anni ogni volta è
sentire in anticipo il taglio
che entrambi sappiamo
irrevocabile un giorno.

Sei tu, compagno di nove mesi fa,
padre, che non posso evitare
col mio modo impacciato
di fare. In fondo sai
che i miei silenzi da sempre
arieggiano tra le foglie armoniche
per la nostra casa sollevata.

A STUART

Mi accorgo che in fondo
eri tu il solo capofamiglia.
Me ne accorgo dalla voce
che ancora mi esce quando
per scherzo invento parole
che non avresti mai dette.

Siamo troppo presi dalle nostre
vite in bilico per annusare l'aria
come facevi tu, alzando il capo
e il naso strizzarlo a cogliere
ciò che non sentiamo, che non
intravediamo. Tu vedevi
visionario oltre il balcone
e sfiorarti era calmare
lo sguardo che gli altri
dicono non hai.

In silenzio hai aspettato
l'ultimo calore del pavimento.
Poi hai atteso che chiudessi la porta
per lasciare di te un solo grumo
bianco sotto il letto.
E un'intera casa senza voce.

HO RACCOLTO UN'OMBRA

Ho raccolto un'ombra
quando salivo le scale.
Stava giusto scendendo.

Mentre toccavo le tegole
ho perso un'idea. Rotolava
avvolta tra i panni.
Poi il vento ha smosso le fila: è
scivolata
travolta di vuoti.

Il carro stava giusto passando.
– *Flatus Fluit Ad Fortunae
Fossam* –

Ho appena cambiato
l'acqua ai fiori.

AL MIO FUNERALE NON PORTATEMI FIORI

Al mio funerale non portatemi fiori.
I ricordi non patiscono il buio.
Quando volti, le rose
che hai reciso per me
prendono il colore dell'ombra
e cieche posano all'ossario dei poveri,
dei sacchi all'angolo dove posto non c'è
per un chiodo al muro.

Non c'è più spazio alla tomba
dove l'abito la sera scende.
L'ho cucito in anticipo il mio
e la coda spolvera di pizzo il pavimento,
nel caso rimanga un alone
o il muro perda di salsedine.

Alla mia tomba non portatemi fiori.

Ne ho raccolti parecchi
sul mio strascico oggi.
Il tempo è questo.
È bastato passare
per trascinare dietro radici.

TARTALOM

Indulok. Nem maradt más	5
A tenger nem szűnik meg lélegezni	6
Nélküled kezdődik ez a második tél	7
Torino sugárútjai	8
Ma este Barcelona mint az álmatag falvak	10
Miközben sétálok a teraszon, játszik a zenekar	11
Amikor újra gyerek akarok lenni	12
Mások számára egy másik világok	13
Ahogy halad a holtak hajója	14
A felhő, amely a járda fölött ballag	15
Az utóbbi években többször is megszülettem	16
A virágok vonulása	18
Apámnak	19
Stuartnak	20
Amikor mentem fölfelé a lépcsőn	21
A temetésemre ne hozzatok virágot	22

CONTENTS

I am leaving. I shall not stay	25
The sea never stops breathing	26
This second winter begins without you	27
Turin's avenues	28
Tonight Barcelona is a sleepy town	30
I am walking on the terrace while the band	31
When I want to be a child again	32
To the others I am nothing but someone else	33
While the ship of the dead passes	34

The cloud that walks the sidewalk	35
In these years I was born many times	36
The path of flowers is fading	38
To my father	39
To Stuart	40
I picked up a shadow	41
Do not bring flowers to my funeral	42

CONTENTO

Sto partendo	45
Non cessa mai il respiro il mare	46
Inizia senza te questo secondo inverno...	47
I viali di Torino	48
Stasera Barcellona è paesi assonnati	50
Mentre cammino in terrazza la banda...	51
Quando voglio tornare bambina	52
Io non sono per gli altri che altro	53
Mentre la nave dei morti passa	54
La nuvola che passeggia il marciapiede...	55
In questi anni sono nata più volte	56
Il cammino dei fiori se ne va	58
A mio padre	59
A Stuart	60
Ho raccolto un'ombra	61
Al mio funerale non portatemi fiori	62

Valentina Colonna olasz költő, zeneszerző és zongorista 1990-ben született egy torinói zenészcsalád tagjaként. Három verseskötete jelent meg, melyek címei *Dimenticato suono* (Manni, 2010), *La cadenza sospesa* (Aragno, 2015) és *Stanze di città e altri viaggi* (Aragno, 2019). Második verseskötetének spanyol fordítása 2020-ban jelent meg Argentínában (*La cadencia suspendida*, Mario Chávez Carmona fordításában, Buenos Aires Poetry).

2017-ben három külföldi országban jelentek meg a versei. Ma már a műveit több mint tíz országban fordítják és publikálják, több nemzetközi irodalmi fesztivál meghívottja, és remek kritikákkal szerepelt olyan médiumokban, mint a RAI International (RadioTelevisione Italiana), a Rai Radio Tre, az RTV-SLO (RadioTelevisione Slovena), a Corriere della Sera, az Avvenire, a L'Osservatore Romano, a Radio Vaticana és a Radio Classica.

Zongoraszakos mesterdiplomájának megszerzése után Valentina a barokk repertoárjára összpontosítva csembaló szakon tanult a barcelonai Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC) intézményében, ahol az *antik zene interpretációjából* szerzett mesterdiplomát. Új, *PianoPoetry* nevű koncert- és lemezprojektje a zongora- és verskompozícióira épül, és 2018-ban debütált a Veronai Filharmonikus Színház történelmi Sala Maffeiana termében, valamint külföldön is (Szlovéniában, Spanyolországban és Ausztriában).

Miután kitüntetéses mesterdiplomát szerzett nyelvészetből, publikációs ajánlással, a Genovai és Torinói Egyetemen végzi doktori tanulmányait a

Digitális Humán Tudományok (nyelvészet) területét kutatva, ahol az olasz költészet prozódiajával és a *Voices of Italian Poets* (Az olasz költők hangja) nemzeti hangarchívum létrehozásával foglalkozik. Dolgozott a Vatikáni Rádió zenei műsoraiban is.

Valentina Colonna költészetét a zene és a magány virágzó ötvözete jellemzi.

Hangjának mélysége két tapasztalatból fakad: az egyik a zene, amelynek tolmácsolója és tudója, a másik a radikális egzisztenciális magány.

Ebben a tapasztalatban a költészet mintegy ellendallamként, a Valentinában élő két erő kiegyensúlyozó jeleként tűnik fel. Hangjában a szó a zenéhez hasonló, de nemcsak azért, mert a könyveinek lapjain megjelenő anyag ebből a szókincsből és ebből a művészetből származik, hanem azért is, mert az egyik szinte támadja, megkérdőjelezi a másikat. Mintha a zenének a saját hibáját, a szó hiányát kellene felismernie, amit a zenész-költőnő nem tud elviselni. És amit ezért Valentina a totális művészetre, vagy az életszerű művészetre való törekvéseiben a költői gyakorlaton keresztül megjavít. Nem a zene elleni lázadásról van szó. Jelzésértékű azonban, hogy a költőnő, aki a zenei kultúrában fejlődött – anyatejtől és apai példától megszédülve –, nem hordozza magában azt a gondolatot, hogy a költészetet a zeneiségre kellene redukálni. Ehelyett Valentina szövegeiben élő szókincset, gondos kompozíciót, a szavak nem csupán zenei vagy ritmikai tartalmát, hanem inkább bizonyos intellektuális feszültségét és makacs logikai-szintaktikai textúrát találunk, még a heves látomásosság pillanataiban is. Olyan verselés ez, amelyet

a zene táplál, de amely egyáltalán nem adja át magát a zeneiség csábításának.

És az egzisztenciális magány – amely a kötetben többször visszatérő vonás – egyszerre hangsúlyozza és ellentétbe helyezi a költői elevenséget, nyitottan a találkozások okozta meglepetésekre. Találkozások dolgokkal, bizonyos oldalról látott külsőségekkel, szeretett alakokkal, visszatérésekkel. Találkozások, amelyek elcsábítanak, megsebeznek, felébresztenek.

Szerintem Valentina Colonna a „lehetőség” szerelmese. Szeretett barokk repertoárja (erre a zenére specializálódott csembalón és zongorán) rá a bizonyíték, hogy a vágyakozás és a virtuozitás között a létezés alapvető kategóriájaként foglal helyet a „véletlen”. Egy másik idő megteremtése az időn belül, szédítő ritmikai rések folyamatos megnyitása a normalitás láncában, a szükséges időben; ezek e versek kulcsjellemei. És úgy kell olvasni őket, mint egy bensőséges naplót, amelyet ezek a folyamatos „mozgások” laknak, nem pedig a vágy a bensőséges élmények kifejezésére. Mindez távol áll az úgynevezett fiatal olasz költészet nagy részének szürke hangvételeitől. Nézetei olykor szinte gyermekinek, boldognak tűnhetnek, de ez különös boldogság és homályos gyermekiség.

A Reborára jellemző ragozás és Palazzeschire jellemző élvezet között ingadozó verseléssel a költőnő megfoghatatlan pillanatokot rögzít, eltéríti a figyelmet a megszokott pillanatoktól és helyzetektől; a valószínűséghez képest egy retorikai „más” jelei vonzzák. Mint már elhangzott, a lehetséges nyelv-

tana szúrja a szemét és a szívét. És még ha ez a tekintet soha nem is talál olyan szakaszokat, amelyek átlépik egy olyan látomás hic et nunc-ját, amelyben a transzcendencia nem létezik – és inkább legfeljebb ámulatba ejtik –, nem hiányzik belőle az intenzív derűként élvezhető indokolatlanság fűszere, és megtörténnek a kis csodák, ahogyan a szkeptikus Montale is nevezte őket. Egy olyan kötetben, amelyben gyakran visszatérő motívumok a felhők és a lépések, mindig mozgó háttérként egy olyan utazásban, ahol az öröm hajszolása állandó, vannak állandó jelenségek, városok vagy hegyek vagy távoli tengerek látványa, amelyekben a költő érzékel valamit, ami szüntelenül hívja őt.

Davide Rondoni

Valentina Colonna is an Italian poet and piano composer, born in Turin in 1990 in a family of musicians. She published three poetry books, *Dimenticato suono* (Manni, 2010), *La cadenza sospesa* (Aragno, 2015) and *Stanze di città e altri viaggi* (Aragno, 2019). Her second book was translated and published in Argentina in 2020 (*La cadencia suspendida*, translation by Mario Chávez Carmona, Buenos Aires Poetry).

In 2017 her poetry debuted in three foreign countries. She is translated and published in more than ten countries, she has been invited by several international Literature Festival and she has been well reviewed also by RAI International (RadioTelevisione Italiana), Rai Radio Tre, RTVSLO (RadioTelevisione Slovena), Corriere della Sera, Avvenire, L'Osservatore Romano, Radio Vaticana and Radio Classica.

After gaining her Master's degree in Piano, Valentina focused on the Baroque repertoire, studying harpsichord at the Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC) of Barcelona (Spain), where she earned a Master's Degree in *interpretation of the ancient music*. Now her new concert and CD project *PianoPoetry* is focused on her piano and poetry composition, debuted in 2018 at the historic Sala Maffeiana of the Verona Philharmonic Theater and abroad (Slovenia, Spain, Austria).

After gaining a master's degree in Linguistics with honors and recommendation for publication, she is finishing her Ph.D. in Digital Humanities (Linguistics) at the University of Genoa and Turin, focusing on the prosody of Italian poetry and creating the national vocal archive *Voices of Italian Poets*.

She also worked at the musical programs of Vatican Radio.

The poetry of Valentina Colonna is a flower of music and solitude.

The profound nature of her voice rises in two experiences: one is the music of which she is an interpreter and a scholar, the other is radical existential loneliness.

In this experience poetry happens almost like a counter melody, like a complementary sign to the two powers that live in her. In her voice, as a matter of fact, the word is compared to music, but not only because in the pages of her books there is material that derives from that vocabulary and that art, but because she almost challenges it. It is as if the music was to recognize its defect, the absence of the word that the musician-poetess cannot suffer. And which she therefore repairs, in a dream of total art or of life like art, through the poetic exercise. This is not a revolt against music. It is significant though that a poetess developing in a musical culture - drunk with maternal milk and paternal example - does not carry the idea that poetry should be reduced to musicality. No, in her you will find a living lexicon, a careful composition, a substance of words never only musical or rhythmical, rather a certain intellectual tension, a stubborn logic-syntactic texture even in the moments of acute visionary. A poem fed by music but not at all abandoned to the seduction of musicality.

And the existential loneliness - a feature that recurs many times in the book - is at the same time pronounced and opposed to a poetic vivacity,

opened to the surprises of the meetings. Encounters with things, with certain appearances seen sideways, with loved figures, returns. Meetings that seduce, injure, awake.

I think Valentina Colonna is a lover of the „possibility“. The rest of her beloved Baroque repertoire (she is specialized in that music for harpsichord and piano) is a proof between yearning and virtuosity of „chance“ as a fundamental category of existence. The creation of another time in time, the continuous opening of dizzy rhythmical gaps in the normal warp, in the time required, are key features of these poems. And they should be read as a deep diary, inhabited by these continuous „movements“, rather than by a desire for expression of intimate experiences. It is far from the grey tones of much of the so-called young Italian poetry. Her looks may appear at times almost childish, happy, but it is a strange happiness, an oblique childhood.

With a verse that seems swinging between inflections of Rebora and amusements of Palazzeschi, the poetess fixes impalpable moments, diverts the look from usual moments and situations, attracted by the signs of a rhetoric “other” compared to that of the probable. It is, as said, the grammar of the possible that pricks her eyes and heart. And even if this look never finds passages that cross the *hic et nunc* of a vision in which the transcendence does not exist - and it rather is at the most an amazement - it is not missing the spice of a gratuitousness enjoyed like an intense cheerfulness, and little miracles happen, as also the skeptical Montale called them. In a book in

which clouds and steps often recur, always moving backgrounds in a journey in which the pursuit of joy is fixed, there are presences, views of cities or hills or far seas, in which the poetess perceives something that ceaselessly calls her.

Davide Rondoni (trad. di Giulia Sorrenti)

SOCIETY OF HUNGARIAN AUTHORS

The Society was established in 1997 to promote contemporary literature and democratic cultural policies. Its almost 400 members include some of the internationally most acclaimed Hungarian writers as well as cultural journalists and cultural managers from across Hungary, and also writers and critics of the Hungarian minorities and diasporas, along with international translators and scholars of Hungarian literature.

It organizes readings, conferences, festivals and other cultural events within and beyond the borders of Hungary. It has collaborated with a long list of Hungarian and international organizations.

The annual Festival: Since 2004 each year Szépírók Társasága has organised a two day event of readings, talks, debates, exhibitions, screenings, and music focusing on a single topic. Previous topics included Transition and Translation; Crisis, Poverty and Solidarity; Children and Youth Literature; Neighbourhood and Freedom; Minority Perspectives; Women in Literature.

VERSOPOLIS

Where poetry lives

Versopolis Platform

Versopolis was founded in 2014 as a European poetry platform that builds novel opportunities for emerging European poets. It envisages continuation of cooperation and growth, given that it was selected from two open calls within the Support for European Platforms initiative by Creative Europe.

Versopolis creates new possibilities for emerging European poets, fostering their growth and the circulation of their works. Poets can effortlessly transcend national boundaries and benefit from a strong platform to start their careers and amplify their voices. It is like an agency for up-and-coming poets. It provides substantial support for poets, including financial and organizational support.

Versopolis provides translations of poetry into different European languages and publishes them in a variety of formats, such as e-books, printed booklets, online articles and the Versopolis poetry database. In addition, it supports poet mobility by organizing a number of guest appearances at different European literary festivals. This facilitates opportunities for networking with respected stakeholders – festivals, literature organizations and other poets – around the world.

The title of a Versopolis poet is highly desired in the European literary community.

By the end of 2022, we offered opportunities to 381 European poets from 47 countries, writing in 42 languages. By the end of 2025, that number will rise to 585!

By the same year, Versopolis will have 36 festivals under its wing, which will make it the largest poetry platform in the world.

Versopolis Initiatives

In 2020 and 2021, as a reaction to the Covid-19 pandemic, Versopolis developed a digital gathering called the *Festival of Hope*. With over 100 partners from all across the globe, from China to North America, it became a very successful endeavor. In 2022, this resulted in the global initiative *Brave New Literatures*, which served as a laboratory for new literary directions, embracing new media, AI and other cutting-edge technologies in the field of literature and poetry.

In 2023, these efforts culminated in the creation of *Poetry Expo*, the first digital fair dedicated to poetry, human creativity and literature. *The Expo* reached as many as 142,000 poetry lovers from all over the world.

© Magyar fordítás / Translations into Hungarian:

Kerber Balázs, Szokács Kinga, Závada Péter

© Angol fordítás / Translations into English:

Paweł Sakowski

Felelős kiadó / Responsible publisher:

A Szépirok Társasága elnöke

Grafikai tervezés / Graphic design: Varga Gábor Farkas

Nyomda / Print: Alto Nyomda Kft.

ISBN 978-615-6750-00-6

www.szepiroktarsasaga.hu

www.versopolis.com



With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

